

egy

Malorie gondolkodva áll a konyhában.

A keze nyirkos. Egész testében remeg. Idegesen megböki lábujjával a repedezett csempepadlót. Korán van még, a nap valószínűleg épphogy csak a horizont fölé emelkedett. Erőtlen fénye a fekete lágyabb árnyalatát kölcsönzi az ablakon lógó sötétítőnek, és Malorie azt gondolja magában:

Ez a ködtől van.

A gyerekek a folyosó végi szobában, a fekete ruhába szőtt csirkeháló alatt alszanak. Talán hallották őt az előbb, ahogy letérdelt az udvaron. Bármilyen zajt csapott is, az utat talált magának a mikrofonokon át az ágyuk mellé elhelyezett erősítőkhöz.

Malorie a kezére néz, és a gyertyaláng mellett feltűnik neki valami egészen enyhe ragyogás. Igen, nyirkos a keze. Még friss rajta a regeli harmat.

Malorie nagyot sóhajt, és elfújja a gyertyát a konyhában. Körbenéz a kis helyiségben, végig a rozsdás konyhai eszközökön és a megrepedt tányérokon. A szemetesként használt kartondobozon. A székeken, amelyek közül néhányat zsinegek tartanak egyben. A falakra tapadt mocskon. Mocskos a gyerekek kezétől és lábától. De akadnak régebbi foltok is. Az előszobafal alja elszíneződött, mély lilája idővel barnává fakult. Vérnyomok. A nappali szőnyege szintén elszíneződött, a súrolás sem segít rajta. Nincsenek a házban vegyszerek, amelyekkel Malorie kitisztíthatná. Egyszer, még régen, Malorie víz-

zel teli vödörket hozott a kútról, és egy zakó roncsaival próbálta meg eltávolítani a foltokat. Mindhiába. Még a kevésbé ellenálló foltok is megmaradtak, ugyan csak eredeti méretük árnyékaként, de továbbra is borzalmasan láthatóan. A társalgóban egy gyertyás doboz takar egyet. A nappaliban azért áll bizarr szögben a kanapé, hogy elrejtessen két, Malorie szerint farkasfejre emlékeztető pecsétet. A második emeleten, a padlásfeljáró mellett, egy rakás dohos kabát púposodik a fal mélyébe vágó, lila barázdák előtt. Háromméternyire onnan van a ház legfeketébb foltja. Malorie nem használja a második emelet túlsó végét, képtelen rávenni magát, hogy elmenjen odáig.

A ház egykor csinos kis otthonnak számított Detroit külvárosában. Egykor családbarát és biztonságos volt. Öt-hat évvel ezelőtt még büszkén mutatta volna neki egy ingatlanügynök. Viszont a mostani reggelen az ablakokat karton és fa borítja. Víz nincs. Egy nagy favödör áll a konyhabútoron, poshadt szagot árasztva magából. Nyomuk sincs a szokásos gyerekjátékoknak. Székdarabokból faragott, festett arcokkal díszített emberkék vannak helyettük. A szekrények üresen tátognak. A falakon nem lógnak festmények. Kábelek futnak a hátsó ajtó alatt az első emeleti hálószobába, ahol erősítők figyelmeztetik Malorie-t és a gyerekeket a házon kívüli zajokra. Így élnek ők hárman. Csak rövid időre hagyják el a házat. Akkor is csak bekötött szemmel.

A gyerekek sosem látták az otthonukon kívüli világot. Még csak az ablakokon át sem. És Malorie sem nézett ki rajtuk már bő négy éve.

Négy éve.

Nem muszáj ma meghoznia a döntését. Michiganben vannak, októberben. Nagy a hideg. Egy harminc kilométeres út a folyó mentén nem lesz könnyű a gyerekeknek. Lehet, hogy még mindig túl kicsik hozzá. Mi lesz, ha valamelyikük a folyóba esik? Mit tehetne akkor a bekötött szemű Malorie?

Egy baleset, gondolja. Milyen borzalmas is lenne. Ennyi küszködés után a túlélésért. Meghalni egy balesetben.

Malorie a sötétítőkre néz. Elsírja magát. Rá akar üvölni valakire. Könnyörögni szeretne, bárkinek, aki meghallgatja. *Ez nem igazságos, mondaná legszívesebben. Ez kegyetlenség.*

Válla fölött hátrapillant a konyha bejáratára és a gyerekek hálószobájába vezető folyosóra. A gyerekek mélyen alszanak az ajtó nélküli kereten túl, fekete ruhákkal takarva, elrejtve a fény elől, láthatatlanul. Nem mocorognak. Semmi jelét nem adják, hogy ébren lennének. És mégis, lehet, hogy hallgatóznak. Annyira sulykolta beléjük, hogy figyeljenek, annyira hangsúlyozta nekik a fülük fontosságát, hogy Malorie néha azt hiszi, már a gondolatait is hallják.

Megvárhatná a nyári eget, a meleget, jobban ügyelhetnének a csónakra. Elmondhatná a gyerekeknek, hogy mit gondol, kikérhetné a véleményüket. Lehet, hogy jó ötleteik lennének. Ugyan még csak négyévesek, de megtanította őket, hogy *figyeljenek*. Segíthetnének navigálni a csónakot, amelyet vakon kell majd vezetnie. Malorie képtelen lenne végigcsinálni az utat nélkülük. Szüksége van a fülükre. Lehet, hogy a tanácsaiknak is hasznát venné? Lehet négyévesen bármi fontos észrevételük arról, hogy mikor volna a legjobb örökre elhagyniuk ezt a házat?

Malorie belerogy az egyik konyhaszékbe, és elfojtja könnyeit. Csupasz lábujja még mindig a kifakult linóleumpadlón dobol. Lassan felnéz a pincelépcső tetejére. Ott beszélt egyszer egy Tom nevű férfival egy Don nevű férfiről. A mosdókagylóra pillant, ahová Don egyszer több hordónyi kútvizet hordott, remegve, amiért ki kellett mennie a házból. Előrehajolva látja a társalgót, ahol régen Cheryl készítette azeledelt a madaraknak. Közte és a bejáratú ajtó között pedig a nappali terület, némán és sötétben, túl sok feldolgozhatatlan emlékekkel túl sok emberről.

Négy év, gondolja, és legszívesebben áttütné a falat.

Tudja, hogy a négy év könnyen nyolccá válhat. A nyolc pedig tizenkettővé. És a gyerekek felnőnek. Olyan felnőttek lesznek, akik sohasem látták az eget. Sohasem néztek ki egyetlen ablakon sem. Mit tenne velük tizenkét évnyi bezártság? Vajon létezik egy pont, tűnődik Malorie, amelyen túl az égbolt felhői már természetellenessé válnak számukra, és kizárólag a fekete szemfedőjük mögött érzik majd biztonságban magukat?

Nyel egy nagyot, és elképzeli, hogy egészen tinédzserkorukig egyedül neveli őket.

Egyáltalán képes lenne rá? Meg tudná védeni őket még tíz éven keresztül? Tudna addig gondoskodni róluk, amíg már ők tudnának gondoskodni róla? És mi értelme lenne egyáltalán? Miféle életet biztosítana így nekik?

Rossz anya vagy, gondolja.

Mert képtelen megismertetni velük az égbolt határtalanságát. Mert képtelen elintézni számukra, hogy szabadon rohangálhassanak a kertben, az utcákon, az üres szomszédos házakban és a megviselt autók körül. Mert még egyetlen pillantást sem engedhetett meg nekik az úrbe, amikor az égbolt elfeketedik, és gyönyörűséges módon hirtelen megtelik csillagokkal.

Olyan életet nyújtasz nekik, amelyet nincs értelme megélni.

Homályos, könnyes tekintetén át látja, hogy a sötétítők színe újabb árnyalatnyival lágyul. Ha köd van odakint, már nem tart sokáig. És ha segítségükre lehet, ha elrejtheti őt és a gyerekeket, miközben lemennek a folyóhoz a csónakért, akkor most rögtön fel kell ébresztenie őket.

Rácsap a konyhaasztalra, és szárazra törli a szemét.

Feláll, kimegy a konyhából, be a gyerekek hálószobájába.

– Fiú! – kiáltja. – Lány! Ébresztő.

A hálószoba sötét. Az egyetlen ablakot annyi takaró borítja, hogy a nap még a zenitjén sem tud átsütni rajta. Két matrac hever a helyiség két oldalán, fölöttük fekete kupolák. A rongyokat tartó csirkeháló egykor egy kis kertet kerített el az udvarban, a kút mellett, az utóbbi négy évben azonban páncélként védte a gyerekeket – nem attól, ami megláthatná őket, hanem attól, amit *ők* megláthatnának. Malorie mozgást hall alóla, és letérdel, hogy meglazítsa a szoba fapadlójába szögelt drótot. Már húzza elő a zsebéből a szemfedőket, ahogy a két gyerek álmos, meglepett arckifejezéssel néz rá.

– Anyu?

– Keljetek fel. Most. Igyekeztek anyu kedvéért.

A gyerekek gyorsan reagálnak, nem nyafognak vagy panaszkodnak.

– Hová megyünk? – kérdezi a Lány.

Malorie átnyújtja neki a szemfedőt, és így szól:

– Vedd fel. A folyóhoz megyünk.

Mindketten felteszik fekete szemfedőjüket, és szorosan megkötik a fejükön. Mozdulataik jól begyakoroltak. Szakértők ebben, már ha négyévesen lehet az ember bármiben is szakértő. Malorie-nak majd meghasad a szíve. Még csak gyerekek, kíváncsinak kellene lenniük. Meg kellene kérdezniük, hogy miért éppen ma mennek a folyóhoz – a folyóhoz, amelynél még sosem jártak.

Ehelyett csak teszik, amit mond nekik.

Malorie még nem veszi fel a szemfedőjét. Előbb fel kell készítenie a gyerekeket.

– Hozd a puzzle-t – mondja a Lánynak. – És mindketten hozzátok a takarókat.

Az izgatottsága leírhatatlan. Nem is annyira izgatottság, mint inkább hisztéria. Malorie szobáról szobára járva keresgél apró dolgokat, amelyekre szükségük lehet. Hirtelen rettenetesen felkészületlennek érzi magát. Oda a biztonságérzete is, mintha a ház és alatta a föld egyszerűen eltűnt volna, és ő most teljesen kiszolgáltatottá válna a kinti világ számára. De a rémület pillanatában is foggal-körömmel ragaszkodik a szemfedő gondolatához. Mindegy, mit pakol be, milyen otthoni eszközöket használhat fegyverként, tudja, hogy a szemfedők jelentik a legerősebb védelmet.

– Hozzátok a takarókat! – ismétli meg, hallva a két apró test készülődését, és belép a szobájukba, hogy segítsen nekik. A korához képest kicsi, de szívósságával anyját büszkeséggel eltöltő Fiú két ing között vacillál, bár mindkettő túl nagy rá. Egy másik fiúéi voltak, akinek már rég nyoma sincs. Malorie dönt a Fiú helyett, és nézi, ahogy sötét haja eltűnik a ruhában, majd pedig ismét kibukkan a nyakkivágásnál. Izgatottságában Malorie-nak feltűnik, hogy a Fiú megnőtt mostanában.

Az átlag testalkatú Lány éppen a fején próbál áthúzni egy dresszt, amelyet ő és Malorie egy régi ágyneműből varrtak.

– Hideg van odakint, Lány. A dressz nem lesz jó.

A Lány a homlokát ráncolja, szőke haja ébredés utáni összevisszaságban áll.

– De nadrágot is veszek, anyu. És itt vannak a takaróink.

Düh lobban fel Malorie-ban. Nem akar semmiféle ellenállást. Ma nem. Még akkor sem, ha a Lánynak igaza van.

– *Ma szó sem lehet a dresszről.*

A kinti világ, az üres bevásárlóközpontok és éttermek, a használaton kívüli járművek ezrei, az elhagyatott boltok polcain álló, elfelejtett termékek, mind ezt a házat nyomasztják. Mind arról suttog, hogy mi vár rájuk.

Kivesz egy kabátot a folyosó végén lévő kis hálószoba szekrényéből, és kilép a helyiségből, tudván, hogy ezt most teszi meg utoljára.

– Anyu – szólítja meg a Lány a folyosón. – Hozzuk a biciklicsengőinket?

Malorie mélyet sóhajt.

– Nem – válaszolja. – Mind együtt leszünk. Az egész úton.

Ahogy a Lány visszamegy a hálószobába, Malorie-nak az jár a fejében, milyen szánalmas, hogy a gyerekek legnagyobb szórakozását a biciklicsengők jelentik. Éveken át játszottak velük. Egész életükben a nappaliból csengettek. A hangjuk mindig felzaklatta Malorie-t, de sohasem vette el, vagy rejtette el előlük azokat a csengőket. Még a korai anyaság ideges agóniájában is tudta, hogy ebben a világban mindent meg kell becsülni, ami kicsikar a gyerekekből egy kis kuncogást.

Még akkor is tartotta magát ehhez, amikor a csengőkkel Victort ijesztgették.

Ó, hogy Malorie-nak mennyire hiányzik az a kutya! Amikor teljesen egyedül nevelni kezdte a gyerekeket, a folyóval kapcsolatos fantáziálgatásaiban Victornak, a border collie-nak is szerepe volt, mindig ott ült velük az evezős csónakban. Victor figyelmeztethette volna őt, ha állat ér a közelükbe. Talán még el is tudott volna ijeszteni valamit.

– Na, jó – mondja, karcsú testével a gyerekek hálószobájának ajtajában állva. – Kész vagyunk. Most pedig nyomás.

Malorie néha, békés délutánokon vagy viharos estéken már figyelmeztette őket, hogy eljőhet ez a nap. Igen, már beszélt nekik a folyóról. Az útról. Vigyázott rá, hogy sose hívja „menekülésnek”, mert elviselhetetlen lett volna, ha azt hiszik, hogy a mindennapi éle-

tük olyasvalami, amiből menekülniük kell. Csak az emlékeztetükbe véste, hogy valamikor egy jövőbeli reggelen felébresztheti őket, és akkor gyorsan össze kell pakolniuk, hogy örökre elhagyják a házukat. Malorie tudta, hogy érzékelik a bizonytalanságát, épp úgy, ahogy az elfüggönyözött ablak üvegén mászó pókot is hallják. Évek óta áll a konyhaszekrényben egy kis ételcsomag, félretéve, mindig kicserélve és újratöltve, miután a tartalma tönkrement – ez volt Malorie bizonyítéka arra, hogy egy reggel majd *tényleg* felébresztheti őket. *Értitek?*, gondolja, ahogy idegesen megigazítja a sötétítőket. *Az étel a konyhaszekrényben a terv része.*

És most eljött az a nap. Ez a reggel. Ez az óra. *A köd.*

A Fiú és a Lány előrelépnek, Malorie pedig letérdel előttük. Ellenőrzi a szemfedőjüket. Stabilak. És abban a pillanatban, ahogy egyik kis arcról a másikra néz, Malorie ráébred, hogy az utazás tényleg, végérvényesen elkezdődött.

– Figyeljetek rám – fogja meg mindkettejük állát. – Ma leutazunk a folyón egy evezős csónakban. Lehet, hogy hosszú út lesz, és nagyon fontos, hogy mindketten engedelmeskedjete nekem a legapróbb dologban is. *Értitek?*

– Igen.

– Igen.

– Hideg van odakint. De nálatok vannak a takaróitok és a szemfedőitek. Jelenleg semmi másra nincs szükségetek. *Értitek?*

– Igen.

– Igen.

– Bármilyen történések is, egyikőtök sem veheti le a szemfedőjét. Ha leveszitek, megverlek benneteket. *Értitek?*

– Igen.

– Igen.

– Szükségem van a hallásotokra. Azt akarom, hogy figyeljetek, olyan alaposan, ahogy csak tudtok. Ahogy haladunk majd a folyón, figyelnetek kell a vízen és a fákon túlra is. Ha állatot hallotok az erdőben, szóljatok nekem. Ha bármit hallotok a vízben, szóljatok nekem. Világos?

– Igen.
– Igen.
– *Ne* tegyetek fel kérdéseket, amelyeknek nincs közük a folyóhoz. Te fogsz elől tilni – mondja, és megböki a Fiút. Aztán megböki a Lányt is. – Te pedig hátul. Amikor odaérünk a csónakhoz, én majd beültetek titeket a helyetekre. Én középen leszek, és evezni fogok. Nem akarom, hogy beszélgessetek egymással a csónak két végéből, hacsak nem olyasmiről van szó, amit az erdőből hallotok. Vagy a folyóban. Világos?

– Igen.
– Igen.
– Bármi történjék is, nem állunk meg, csak ha már elértük a célunkat. Szólok majd, ha odaérünk. Ha megéheztek, egyetek ebből a csomagból.

Malorie megérinti kezüket a csomaggal.

– Ne aludjatok el. *Semmiképp* ne aludjatok el. Ma nagyobb szükségem van a hallásotokra, mint valaha.

– Hozzuk a mikrofonokat? – kérdezi a Lány.

– Nem.

Beszéd közben Malorie egyik szemfedős arcról a másikra néz.

– Amikor elhagyjuk a házat, kézen fogva sétálunk végig a kúthoz vezető úton. Átmegyünk a ház mögötti erdő kis tisztásán. A folyóhoz vezető ösvényt benőtte a növényzet, ezért lehet, hogy el kell majd engednünk egymás kezét egy-két lépésre. Ilyenkor mindketten kapaszkodjatok a kabátomba vagy egymásba. Világos?

– Igen.

– Igen.

Ijedt a hangjuk?

– Figyeljetek. Olyan helyre megyünk, ahol még egyikőtök sem volt soha. Távolabb a háztól, mint amilyen távol valaha voltatok. Vannak odakint dolgok, amelyek bántani fognak titeket és anyut is, ha nem hallgattok rám.

A gyerekek egy szót sem szólnak.

– Értitek?

– Igen.

– Igen.

Malorie jól nevelte őket.

– Rendben – mondja, és hangja csipetnyi hisztériáról árulkodik.

– Indulunk. Most rögtön indulunk. *Indulunk.*

Fejüket a homlokához szorítja.

Aztán megfogja mindkettejük kezét. Gyorsan áthaladnak a házon. A konyhában Malorie remegve megtörli a szemét, és előveszi zsebéből a saját szemfedőjét. Szorosan átköti a fején és sötét haján. Utána mozdulatlanul áll, kezével a kilincsen, arra az útra nyíló ajtó előtt, amelyen számtalanszor ment már végig egy vödör vízzel.

A házat készülnek elhagyni. A pillanat realitása eluralkodik rajta.

Amikor kinyitja az ajtót, beáramlik a hideg levegő, Malory pedig előrelép, tekintete homályos a rettegetéstől és a lehetséges következményektől, amelyek túl szörnyűek ahhoz, hogy a gyerekek előtt beszéljen róluk. Dadogva, és szinte kiabálva szólal meg.

– Fogjátok meg a kezemet. Mindketten.

A Fiú Malorie bal kezét kapja el. A Lány apró ujjai a jobbába kapaszkodnak bele.

Szemfedőjükkel a fejükön kilépnek a házból.

A kút húsz méterre van. Egykor képkerettül szolgáló fadarabkák jelzik az út két szélét, azok mutatják az irányt. Mindkét gyerek számtalanszor ért hozzá a fadarabokhoz a cipőjük orrával. Malorie egyszer azt mondta nekik, hogy a kútvíz az egyetlen gyógyszer, amire szükségük lehet. Így aztán a gyerekek mindig is tisztelték a kutat. Sosem panaszkodtak, amiért segíteniük kellett neki vizet hozni belőle.

Amikor a kúthoz érnek, a talaj göröngyössé válik a talpuk alatt. Természetellenesen lágynak tűnik.

– Itt a tisztás – közli Malorie.

Óvatosan vezeti előre a gyerekeket. A második ösvény tíz méterre a kúttól kezdődik. Keskeny bejárata utat vág az erdőbe. A folyó onnan alig harminc méterre van. Az erdőnél Malorie egy pillanatra elengedi a gyerekek kezét, hogy kitapogathassa az út elejét.

– Fogjátok meg a kabátomat!

Végigtapogatja az ágakat, amíg rá nem talál egy fára kötözött trikóra az ösvény kezdeténél. Ő tette oda még három évvel ezelőtt.

A Fiú megfogja a zsebénél, és Malorie érzi, hogy a Lány ugyanott a Fiút ragadja meg. Malorie szól nekik, ahogy elindul, és folyamatosan kérdezteti őket, hogy fogják-e egymást. Faágak szúrnak az arcába. Nem kiált fel.

Hamarosan elérkeznek a jelzéshez, amelyet Malorie dugott a földbe. Egy szék törött lába lóg ki az ösvényből, hogy belébotoljon, hogy átessen rajta, hogy felismerje.

Négy éve fedezte fel az evezős csónakot, mindössze ötháznnyira az övékétől. Több mint egy hónapja ellenőrizte utoljára, de hiszi, hogy még mindig ott van. Mégis nehéz nem elképzelni a legrosszabbat. Mi van, ha valaki más is megtalálta? Egy másik nő, olyan, mint ő, aki öt házzal odébb a másik irányban él, és négy éve minden egyes nap arra gyűjtögeti a bátorságát, hogy végre elmeneküljön. Egy nő, aki egyszer ugyanerre a csúszós partra botorkált, és ugyanazt a megváltást tapogatta ki: egy evezős csónak hegyes acélorrát.

A levegő belecsp a Malorie arcán lévő horzsolásokba. A gyerekek nem panaszkodnak.

Ez nem igazi gyermekkor, gondolja Malorie, miközben vezeti őket a folyó felé.

És akkor meghallja. Még mielőtt elérnék a dokkot, hallja lötyögni a csónakot a vízen. Megáll, ellenőrzi és szorosabbra húzza a gyerekek szemfedőit. Felvezeti őket a deszkákra.

Igen, gondolja, *még mindig itt van.* Mint ahogy a kocsik is még mindig ott parkolnak a ház előtt. Mint ahogy a házak az utcában még mindig üresek.

Távol a háztól és az erdőn kívül hidegebb van. A víz hangja éppen olyan ijesztő, mint amilyen örömteli. Malorie letérdel ott, ahol a csónaknak lennie kell, elengedi a gyerekek kezét, azután pedig kikapogatja az acélorrot. Ujjai először a csónakot rögzítő érdes kötelet találják meg.

– Fiú – szólal meg, ahogy a csónak jéghideg acélorrát a dokk felé húzza. – Az elejébe. Szállj be az elejébe. – Segít neki. Amikor a Fiú

már biztosan ül a helyén, mindkét kezével megfogja az arcát, és emlékezteti: – Figyelj. A vízen túlra. *Figyelj.*

Szól a Lánynak, hogy maradjon a dokkon, amíg ő vakon eloldja a kötelet, és bemászik a csónak középső padjára. Félig állva segít beszállni a Lánynak. A csónak hirtelen erősen megbillen, és Malorie túl erősen szorítja meg a Lány kezét. A Lány nem kiált fel.

A csónak alján víz, botok és levelek hevernek. Malorie kitapogattja köztük a jobb oldalra helyezett evezőket. Hidegek. Dohosak. Penésztől bűzlenek. Behelyezi őket a fémvájatba. Erősnek és masszívnak tűnnek, ahogy a segítségükkel ellöki a csónakot a dokktól. És azután...

A folyón vannak.

A víz nyugodt, de távolról hangokat hallani. Mozgást az erdőben.

Malorie a ködre gondol. Reméli, hogy elrejtette a menekülésüket.

De a köd el fog oszlani.

– Gyerekek – mondja Malorie a levegőt kapkodva. – *Figyeljetek.*

És négy év várakozás, felkészülés és bátorsággyűjtés után végre elevez a dokktól, a parttól és a háztól, amely mintha egy egész életen át védelmezte volna őt és a gyerekeket.

kettő

Kilenc hónap van még hátra a gyerekek születéséig. Malorie a nővérével, Shannonnal él egy szerény bérleményben, amelyet egyikük sem dekorált ki. Három hete költöztek oda a barátaik aggodalmai ellenére. Malorie és Shannon mindketten népszerű, intelligens nők, de egymás társaságában hajlamosak megkergtülni, mint ahogy azt azon a napon is demonstrálták, amelyen behordták a lakásba a dobozaikat.

– Arra gondoltam, hogy nekem kellene kapnom a nagyobb hálószobát – vetette fel Shannon az emeleti folyosón állva. – Elvégre az én ruhatárom a nagyobb.

– Ó, ne már – válaszolta Malorie egy olvasatlan könyvvel teli dobozzal a kezében. – Annak a szobának jobb az ablaka.

A nővérek sokáig vitakoztak annak ellenére, hogy nem szívesen adtak igazat barátaiknak és családjuknak azzal, hogy már az első délutánjukon egymásnak esnek. Végül Malorie belement, hogy pénzfeladással döntsenek, ami aztán Shannonnak kedvezett, és Malorie azóta is biztos benne, hogy nővére átverte valahogy.

Ma azonban Malorie-nak nem azokon az apróságokon jár az esze, amelyekkel a nővére örületbe kergeti. Nem Shannon után takarít haliban, szekrényajtókat zárogatva, követve a folyosókon a levetett ruhák és zoknik nyomát. Nincs passzív dühöngés, és nem rázza a fejét, ahogy elindítja a mosogatógépet, vagy ahogy arrébb tolja Shannon egyik bontatlan dobozát a nappali közepéből, ahol mindkettejüknek

útban van. Hanem csak áll meztelenül a földszinti fürdőszobattükör előtt, és a hasát nézegeti.

Előfordult már, hogy kimaradt egy ciklus, győzködi magát. Ez azonban aligha megnyugtató, mert már hetek óta ideges, tudván, hogy azon az éjszakán Henry Martinnal óvatosabbnak kellett volna lennie.

Fekete haja a vállára hull. Ajkai különös fintorral görbülnek lefelé. Kezét lapos hasára helyezi, és lassan bólint. Akármit próbál is bebeszélni magának, *érzi*, hogy terhes.

– Malorie! – kiált fel Shannon a nappaliban. – *Mit* csinálsz odabent?

Malorie nem válaszol. Oldalt fordul, és megbillenti a fejét. Kék szeme szürkének tűnik a sápadt fürdőszobai fényben. Egyik tenyerével megtámaszkodik a mosdó rózsaszín linóleumán, és hátrafesztí a gerincét. Próbálja elvékonyítani a hasát, mintha ez a mozdulat önmagában megkérdőjelezné, hogy egy kis, új életet hordoz magában.

– Malorie! – kiált fel Shannon ismét. – Itt egy újabb híradás a tévében! Valami történt Alaszkában.

Malorie hallja a nővérét, de vajmi kevéssé érdekli most mindaz, ami a külvilágban történik.

Az elmúlt napokban felrobbantotta az internetet „Az Orosz jelentés” néven elhíresült sztori. Egy férfiről szólt, aki egy Szentpétervárhoz közeli, havas autópályán robogó teherautóban utazott, és megkérte a kocsit vezető barátját, hogy álljon félre, majd pedig megtámadta őt, és a körmeivel letépte az ajkait. Aztán a teherautó platójáról vett asztali körfűrésszel öngyilkosságot követett el a hóban. Szörnyű dolog, bár hírhedtté válását Malorie annak a rutinnak a számlájára írta, amellyel az internet látszólag értelmetlenül terjeszt el teljesen esetleges történeteket. Csakhogy aztán felbukkant egy második sztori. Az elsőhöz hasonló körülményekkel. Ez Jakutzkban történt, Szentpétervártól keletre, csaknem ötezer kilométernyire. Egy minden beszámoló szerint „megbízható” anya élve eltemette gyermekeit a család kertjében, majd törött tányérok csorba élével elvette a saját életét is. Aztán egy harmadik sztori tűnt fel a neten, a Szentpétervártól több mint három ezer kilométerre délkeletre fekvő Omszkból, és gyorsan a közösségi médiaoldalak egyik legtöbbit tárgyalta témájává vált. Ezúttal videofel-

vétel is készült. Malorie addig nézte a vértől vöröslő szakállú, baltát lóbáló férfit, ahogy rátámad az őt filmező, képen kívüli emberre, amíg csak bírta. Végül a baltás elérte a célját, de Malorie azt a részt már nem látta. Ezek után próbálta teljesen kizárni magát a mindehhez kapcsolódó információkból, ám a jóval zűrösebb természetű Shannon nem tett le arról, hogy továbbítsa számára a rémisztő híreket.

– *Alaszka* – ismétli Shannon a fürdőszoba ajtó másik oldalán. – Az már *Amerika*, Malorie!

Shannon szőke haja anyjuk finn gyökereiről árulkodott. Malorie inkább az apjára hasonlított az északiak erős, mélyen ülő szemével és szép, sima bőrével. A Felső-félszigeten nevelkedtek, és mindketten arról álmodoztak, hogy az állam szívében, Detroit közelében éljenek, mert biztosra vették, hogy ott bőven vannak bulik, koncertek, álláslehetőségek és férfiak.

Utóbbi területen Malorie nem sok sikert ért el, mielőtt találkozott volna Henry Martinnal.

– A rohadt életbe! – üvölt fel Shannon. – Lehet, hogy Kanadában is történt valami. Ez komoly, Malorie. *Mit* csinálsz már odabent?

Malorie megnyitja a csapot, hagyja, hogy a hideg víz végigfolyjon az ujjain, majd az arcába fröcsköli. Felnéz a tükörre, és a szüleiire gondol, akik még mindig a Felső-félszigeten élnek. Még nem tudnak Henry Martinról. Még *ő maga* sem beszélt vele azóta az egyetlen éjszakájuk óta. És mégis, valószínűleg örökké tartó kötés alakult ki közöttük.

Hirtelen kinyílik a fürdő ajtaja. Malorie a törölközőért nyúl.

– Jesszus, Shannon.

– Hallottad, amit mondtam, Malorie? Minden ezzel a sztorival van tele. Állítólag az okozhatja, hogy az emberek meglátnak valamit. Furcsa, nem? Most mondta valaki a CNN-nél, hogy ez az egyetlen közös pont az incidensekben. Hogy az áldozatok *láttak* valamit, mielőtt megtámadtak másokat, és öngyilkosok lettek. El tudod ezt hinni? El tudod?

Malorie lassan a nővére felé fordul, arca teljesen kifejezéstelen.

– Hé, jól vagy, Malorie? Nem festesz valami fényesen.

Malorie sírni kezd, és ráharap az ajkára. Már kézbe vette a törölközőt, de el sem takarta magát vele. Még mindig úgy áll a tükör előtt, mintha a pucér hasát vizsgálgatná, és ez Shannonnak is feltűnik.

– Ó, a picsába – fakad ki. – Gondolod, hogy...

Malorie buzgón bólogat. A nővérek odalépnek egymáshoz a rózsaszín fürdőszobában, és Shannon átöleli Malorie-t, fekete haját paskolgatja hátul, és csitítgatja.

– Na, jó – mondja végül. – Ne boruljunk ki. Szerezzünk egy tesztet. Ilyenkor ez jön. Oké? Ne aggódj. Lefogadom, hogy a tesztek végzők több mint a feléről kiderül, hogy nem is terhesek.

Malorie nem válaszol, csak hosszát és mélyet sóhajt.

– Oké – nyugtázza Shannon. – Menjünk.

három

Mekkora távolságra hall el az ember?

Vakon evezni még nehezebb, mint ahogy Malorie elképzelte. Mostanra már többször partra futottak, és aztán hosszú percekig ott ragadtak. Aközben gyerekek szemfedőért nyúló láthatatlan kezek víziói ostromolták őt. Ujjak emelkednek ki a vízből és a sárból, ahol a folyó találkozik a földdel. A gyerekek nem sikoltoztak és nem panaszkodtak. Ahhoz ők túlságosan türelmesek.

De *mekkora* távolságra hall el az ember?

A Fiú a mohás iszapban állva segített neki kiszabadítani a csónakot, és Malorie most újra evez. E korai akadályok ellenére érzi, hogy haladnak. Ez pedig erővel tölti el. Most, hogy előbújít a nap, madarak dalolnak a fák között, állatok mozgolódnak az erdő aljnövényzetében, és halak ugrálnak ki a vízből, kis csobbanásaikkal felborzolják Malorie idegeit. Mindezt csak hallják. Semmit sem látnak belőle.

A gyerekeket születésüktől kezdve arra tanította, hogy tudják értelmezni az erdő zajait. Amikor még kisbabák voltak, Malorie pólókat kötött a szemükre, és kivitte őket az erdő széléig. Ott aztán, noha tudta, hogy még túl fiatalok hozzá, hogy megértsék a szavait, leírta nekik a fák közül kiszűrődő hangokat.

Levelek zörögnek, mondta. *Egy kis állat, mondjuk egy nyúl*. Közben mindig tudta, hogy valami sokkal rosszabb is lehet. Akár egy medvénél is rosszabb. Azokban a napokban és a későbbiekben, amikor a gyerekek már elég nagyok voltak hozzá, hogy tanuljanak, Malorie

saját magát is ugyanúgy képezte. De tudta, hogy sosem fog olyan jól hallani, ahogy egyszer majd ők. Már huszonnégy éves volt, amikor kizárólag a fülére támaszkodva meg tudta különböztetni az esőcsepp hullásának és az ablak megérintésének a hangját. Őt még *látásra* nevelték. Ebből az következik, hogy rossz tanár volt? Amikor leveleket vitt be, és azt kérte a szemfedőket viselő gyerekektől, hogy különböztessék meg, mikor lép rá egyre, és mikor zúz össze egyet a kezével, az vajon rossz lecke volt?

Mekkora távolságra hall el az ember?

Tudja, hogy a Fiú szereti a halakat. Malorie gyakran fogott neki a folyóból egy pincében talált esernyőből készített, rozsdás horgászbottal. A Fiú élvezettel nézte, ahogy a halak ficáncolnak a konyhába tett vödörben. Le is rajzolta őket. Malorie emlékszik, hogy az járt a fejében, a bolygó összes állatából ide kellene hoznia nekik egyet, hogy lássák, hogyan néznek ki. Mi mindent szeretnének még látni, ha esélyük adódna rá, hogy megtegyék? Mit szólna a Lány egy rókához? Egy mosómedvéhez? Még az autók is a mítoszok közé tartoztak, mert a gyerekek csak Malorie amatőr rajzaiból tájékozódhattak róluk. Csizmák, bokrok, kertek, boltkirakatok, épületek, utcák és csillagok. De hiszen az egész világot kellett volna újratерemtenie nekik. És a hal volt a legtöbb, amit kaphattak. A Fiú pedig imádta őket.

Most, ahogy a folyón haladnak, és újabbat csobban a víz, Malorie aggódik, hogy a Fiút legyűri a kíváncsisága, és leveszi a szemfedőt.

Mekkora távolságra hall el az ember?

Malorie-nak szüksége van rá, hogy a gyerekek hallják az *erdőt*, hallják a *szelet*, hallják a *partokat*, amelyek élő teremtmények külön világába vezetnek. A folyó igazi amfiteátrum, elmélkedik evezés közben.

De lehet a sírjuk is.

A gyerekeknek *muszáj* figyelniük.

Malorie képtelen lerázni a látomásokat a sötétségből kinyúló kezekkel, ahogy megragadják a gyerekek fejét, és szántsándékkal elveszik tőlük mindazt, ami megvédi őket.

Malorie nehezen lélegzik, és izzad, miközben azért imádkozik, hogy meghallja, hol lesznek biztonságban.